

Angelique van Dongen

Leugens en Liefdes

liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Brecht deed haar uniform uit, trok snel haar spijkerbroek en blouse aan, schoot in haar laarzen en baande zich een weg naar de lift. Ze moest zich haasten. Eerst naar huis om te douchen en andere kleren aandoen, dan snel naar haar vriendin Eva om daar een hapje te eten. Na het eten zouden ze naar het theater gaan, een of andere try-out van een cabaretier, welke wist ze niet maar dat zag ze vanzelf wel als ze daar was.

Brecht werkte op de paaz-afdeling* van het ziekenhuis als verpleegkundige. Tijdens haar opleiding tot verpleegkundige had ze op diverse afdelingen stage gelopen, maar nooit iets met psychiatrie te maken gehad. Toch was het iets wat haar boeide en nieuwsgierig maakte, al jaren voor ze besloot de verpleging in te gaan. Ze had geen idee waar die interesse vandaan kwam. Na haar opleiding was er een vacature en besloot ze te solliciteren op de paaz-afdeling. Ze werd aangenomen en werkte er inmiddels al drie jaar. Ze vond het werk een uitdaging. Vaak kwamen mensen in een crisistoestand binnen

* paaz-afdeling = psychiatrische afdeling algemeen ziekenhuis

om vervolgens na een hele tijd van onderzoeken en behandeling stukken beter de deur uit te gaan. Daar deed ze het voor, dat gaf een goed gevoel, dat ze daar een stukje bij mocht helpen: deze mensen weer een beter leven te geven. Er was echter ook een andere kant: mensen bij wie dit niet zo verliep. Mensen die keer op keer een terugval kregen, of waar er geen zicht was op een beter leven. Dat was een kant van het vak waar ze maar moeilijk aan kon wennen. Soms werd een patiënt die eerder met ontslag was gegaan weer opnieuw opgenomen omdat het toch weer mis ging. Maar al met al boeide de psyche van de mens haar en vond ze dat ze een wereldbaan had.

Ze pakte haar fiets uit het fietsenhok en fietste richting het centrum van Breda. Brecht had een leuk appartement in het hartje van de stad weten te bemachtigen. Ze woonde er nu twee jaar. Het enige nadeel was dat ze er alleen woonde, vond ze zelf. Met haar tweeëndertig jaar wilde ze toch eigenlijk graag iemand om zich heen om allerlei dingen in haar leven mee te delen en te doen. Ze had een prima leven, leuke vriendinnen, vakanties, uitjes, maar ze miste toch een arm om haar heen. Dingen te delen als ze iets had meegemaakt en erover

wilde praten. Ze had al een paar keer een relatie gehad, maar nog nooit met iemand van wie ze dacht: Yes, dat is hem.

Ze zette haar fiets in het schuurtje beneden in het appartementengebouw, liep meteen langs de brievenbus om te kijken of er post was en nam daarna de lift naar de vierde verdieping.

Snel kleepte ze zich uit en sprong onder de douche.

Het was inmiddels zes uur en ze wist dat Eva op haar zat te wachten met het eten. Eva was al sinds de lagere school haar vriendin. Na de middelbare school waren ze allebei een andere richting opgegaan. Brecht was verpleegkunde gaan doen en Eva was een administratieve opleiding gaan volgen. Toch waren ze elkaar nooit uit het oog verloren.

Eva was ondertussen getrouwd met Pim en had een tweeling van vijf jaar. Door het moederschap was het leven van Eva veranderd en daardoor ook hun vriendschap. Brecht baalde daar wel eens van. Soms kreeg ze een idee om zomaar spontaan erop uit te trekken en stond dan op het punt Eva te bellen om te vragen of ze meeging. Maar sinds die kinderen had, was dat een stuk moeilijker, moest alles van

tevoren gepland worden. De spontaniteit van hun vriendschap was verdwenen. Brecht begreep dat, maar miste het wel. Gelukkig had ze tijdens haar opleiding tot verpleegkundige Sammy leren kennen. Sammy was in alle opzichten anders dan Brecht, toch klikte het vanaf dag een tussen hen en ontstond er een mooie vriendschap. Sammy was ook vrijgezel, woonde in dezelfde plaats in een leuke flat. Nam het leven niet serieus en genoot. Ze moest nu toch echt op gaan schieten. Eva zat te wachten met het eten en met de vijfjarige tweeling moest dat allemaal niet te lang duren, wist ze uit ervaring. Ze besloot de auto te pakken. Na tien minuten kwam ze aan bij Eva, waar de jongens haar auto al hadden zien aankomen en naar de voordeur stormden om open te doen voor Brecht. De jongens waren dol op haar.

‘Brecht, Brecht’, schreeuwden ze allebei helemaal door het dulle heen. Brecht tilde ze allebei tegelijk op en gaf ze een dikke knuffel.

‘Jongens, jullie knijpen me fijn’, lachte ze. Het was altijd heerlijk zo verwelkomd te worden door Jaap en Mees. Ze zette ze allebei weer op de grond en liep naar Eva. Eva zag er gestresst en vermoeid uit.

‘Ze maken me vandaag knettergek met hun drukke gedrag’, zei ze. Daar kon Brecht zich wel iets bij voorstellen. Als ze eens een nachtje bij haar kwamen logeren, was ze altijd erg blij dat het weer tijd was om ze naar huis te brengen, hoe lief ze ook waren. Ze was natuurlijk geen kinderen gewend en dan ineens twee tegelijk die al haar aandacht opeisten. Maar Brecht zag aan Eva dat er meer aan de hand was dan alleen de tweeling. ‘Pim nog niet thuis?’, vroeg Brecht.

‘Nee, die belde een half uur geleden op om te zeggen dat hij waarschijnlijk niet op tijd thuis zal zijn zodat wij weg kunnen’, meldde Eva geërgerd.

De woede was van haar gezicht te lezen. ‘Maar maak je geen zorgen, ons avondje uit gaat gewoon door, ik heb mijn schoonmoeder gebeld en zij komt zo oppassen’.

Dit was niet de eerste keer dat Eva’s afspraak met Pim misliep door zijn werk. Sinds de tweeling geboren was, had hij zich op zijn werk gestort om zo het salaris dat Eva minder ging verdienen te compenseren. Dat was wel een aardige gedachte, maar het begon uit de hand te lopen. Hij was nauwelijks thuis op doordeweekse avonden en zag de jongens al-

leen in het weekend, als hij de zaterdag tenminste niet had afgesproken met vrienden omdat hij zijn ontspanning hard nodig had. Eva hield zielsveel van haar jongens, maar vond het zwaar om er zo vaak alleen voor te staan. Ze had zich zo verheugd op een avondje weg met Brecht deze avond, totdat Pim belde en zei dat hij niet op tijd thuis zou zijn. Haar stemming sloeg om, maar dat negeerde hij. Snel had ze haar schoonmoeder gebeld en die schat kon wel komen. Maar haar blijheid om lekker een avondje weg te gaan was volledig verdwenen. Ze moest echt proberen de knop om te zetten zodat ze toch kon gaan genieten.

‘Aan tafel, jongens, kom, we gaan eten’, zei ze en veegde met haar handpalm met een snelle beweging langs haar ogen. Brecht zag het en had te doen met haar vriendin.

Eva zette het eten op tafel en probeerde zich te herpakken. Jaap gooide zijn vork op de grond, Mees zat met zijn hand al aan de warme oven-schaal, Eva kwam soms handen tekort. Brecht overzag het eens en nam het over. ‘Jongens, ik heb een leuke dvd van Mega Mindy, wat denken jullie ervan, neem je bordje mee naar de bank dan mogen jullie voor een keertje bij de tv eten’. Ze wist dat dit niet de manier was maar

vond ook dat zij en Eva recht hadden om even rustig te eten. De tweeling vond het geweldig en rende snel naar de bank. Zo konden Eva en Brecht in alle rust eten voor zolang het zou duren. Na het eten stuurde Brecht Eva naar boven zodat zij zich kon omkleden.

Ze at samen met Jaap en Mees een ijsje, ruimde de boel in de keuken op en zette een pot verse koffie. Ondertussen was de schoonmoeder van Eva gearriveerd en kregen de jongens alle aandacht van hun oma.

Eva had een lieve schoonmoeder, een vrouw die altijd voor haar klaarstond als het nodig was. Brecht keek op de klok en zag dat het ondertussen al half acht was geworden. Het theater was vlakbij Eva's huis, ze zouden lopend gaan.

Ze riep naar boven om te vragen of Eva al klaar was. 'Ik kom eraan,' riep Eva terug en stormde de trap al af.

Ze gaf de jongens een dikke knuffel, zei haar schoonmoeder gedag en vertrok met Brecht naar het theater. 'Wat ben ik blij dat ik even uit de drukte ben', zuchtte ze.

'Ja', zei Brecht, 'daar kan ik me iets bij voorstellen.' 'Ze zijn echt heel lief maar er zijn dagen dat ze me tot wanhoop drijven,' zei Eva er

snel nog achteraan.

‘We gaan nu lekker genieten van onze avond en lol maken, over de rest hebben we het even niet, dat is precies wat ik op dit moment nodig heb,’ zei Eva.

In de foyer van het theater was het nog vrij rustig. Het was in de kleine zaal en je kon merken dat het een cabaretier in opkomst was. Toch kozen Brecht en Eva daar vaak voor omdat het verfrissend was. Bovendien waren hun verwachtingen dan niet zo hooggespannen als bij een bekende cabaretier, dus kon het alleen maar meevallen.

Ze brachten hun jassen naar de garderobe, namen aan de bar koffie en zochten een plaatsje aan een statafel waarbij ze zicht hadden op de binnenkomende mensen. Er was toch niets leukers dan mensen kijken. In de zomer konden ze uren op een terras doorbrengen met mensen kijken, heerlijk vonden ze dat.

Het zou een voorstelling zonder pauze worden, wat betekende dat de avond vroeg afgelopen zou zijn. Brecht vond dat wel een lekker idee, ze had de volgende dag een vroege dienst in een reeks van zeven dagen achtereen werken. Zo zou ze toch nog op tijd in haar bed liggen.

De voorstelling was leuk, ze genoten er allebei van. Beetje eigentijdse humor, wat liedjes erin met rake teksten, was weer eens wat anders, lekker verfrissend.

Na de voorstelling besloten ze nog een wijntje te drinken in de foyer voordat ze naar huis gingen, hun eigen werkelijkheid weer in.

Brecht stond aan de bar en bestelde twee rode wijn toen haar oog op de man naast haar viel. Wauw, wat was dat een mooie man. Niet zozeer knap, maar met een uitstraling waar ze meteen knikkende knieën van kreeg. Donker krullend haar, blauwe ogen, lang en brede schouders. Ze bleef hem aanstaren en merkte niet dat de wijntjes al voor haar neus op de bar waren gezet. Ergens in de verte hoorde ze iemand zeggen: 'dat is dan 4,50, mevrouw.' Maar echt reageren deed ze er niet op, ze was in gedachten helemaal bij de krullenbol naast haar. Hij schoot in de lach en vroeg of ze wel geld bij zich had, anders zou hij het wel even voorschieten. Brecht werd rood en schrok wakker uit haar fantasie die ze over deze man had. 'Nee, sorry, natuurlijk heb ik geld, ik was gewoon even in gedachten, maar bedankt voor het aanbod.' Ze rekende snel de wijn af en nam de glazen mee naar Eva die al ongeduldig op